

ГУРБЕТЧИЯ

1. Подъ прозоречия

„Знаеш ли искаш да прескоча и отворя
горни порти? Мъна ли е туй да сторя!“
— Знаеш ли порти? . . . Отминувай! Който пита,
той налустя въ тъмни нощи, луко, скита.

„Тъмна нощ е, аз и какъ се не съзира.“
— Да и какъ ловецъ не пита, в намира.
Сигналъ пуцна, ако знае какъ да мери —
гърлицата въ ръцете му ще стрепери!

„Гърлицата не шета ли съ менъ си бие?“
— Бий шета, но не ловецъ да отбие,
в съ ръка да сегне! луко! — и да може
прекършена подъ главата да я спомни. *1/6*

„И да може снага кръшна да огъне?“
И да ~~не~~ погледъ въ погледъ да потъне? *отъкъ рефрен*
— Та за туй ся отворени вери тъмни. . .
Или долу все ще чанашъ, докле съмне!

2. Смятка

„Третя пролетъ стана какъ съмъ на чужбина.
Билче чака война, майна чака сна . . .
Азъ на унъ ги имамъ, те на сърце мене;
съ нисли унъ се бие, въ отърба сърце вене.

Стопаница била — за черна неволя!
Не веднъжъ се нем дъмъ въ създи моля:
Какъ въ нолба има . . . за божие име,
преброя ми хака и дома пуска ме!“

— Тебе ти е, луко, паметъ изменила, —
хака ти отъзана азъ съмъ изплатила:
и шавати имамъ — дълги тъмни нощи!
Да не си забравилъ? Да не искашъ още?

Сговоръ бѣ по воля и с безъ развала . . .
Пазъ сърце при сговоръ за залогъ съмъ дала.